

**ASSOCIATION EUROPEENNE DES
CHEMINOTS AEC**

**ASOCIAȚIA EUROPEANĂ A
LUCRĂTORILOR FEROVIIARI
SECȚIUNEA SPANIOLĂ (AEC-SE)**

**În ploaia Silului: o zi cu Ponfeblino pe care nu o vom uita
niciodată**

Sunt zile care par scrise chiar de teritoriu. Zile în care ploaia nu stă în cale, ci îl însoțește; în care griul cerului se amestecă cu negrul strălucitor al cărbunelui care încă pare să bată în locomotivele adormite. Vinerea trecută, 13 martie 2026, Villablino a fost scena uneia dintre acele zile care rămân întipărite în memoria colectivă: vizita unei delegații a **Asociației Europene a Lucrătorilor Feroviari, Secția Spaniolă (AEC-SE)** la proiectul **Trenului Turistic Ponfeblino**.

Astfel, sub o ploaie intensă care a marcat întreaga zi, o delegație a Asociației Europene a Lucrătorilor Feroviari, Secțiunea Spaniolă (AEC-SE), a vizitat vinerea trecută, **13 martie**, proiectul Trenului Turistic Ponfeblino, o inițiativă care avansează constant spre recuperarea căii ferate miniere istorice ce a legat Ponferrada de Villablino timp de mai bine de un secol.

Vizita, de natură instituțională, face parte din sprijinul explicit pe care AEC a dorit să-l arate proiectului, așa cum se menționează în nota oficială a organizației: *"Asociația Europeană a Lucrătorilor Feroviari (AEC) va efectua o vizită instituțională la Proiectul Trenului Turistic Ponfeblino (...) cu scopul de a-și arăta sprijinul explicit pentru această inițiativă"*.

Am ajuns devreme, învăluiți într-o ploaie persistentă care a udat străzile și a făcut șinele să strălucească, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn lung. Am fost însoțiți de două voci fundamentale ale teritoriului:

**Consilierul pentru
Cultură, Turism și
Participare**

**Cetățenească, Elena
Fernández, și**

**Consilierul pentru
Finanțe și**

**Patrimoniu, María
José Álvarez, a cărei
implicare și apropiere
au adus căldură unei
zile marcate de apă și
vânt.**

În ateliere, primirea a fost oferită de **Manuel Ramos**, directorul **Ferrocarril del Valle del Sil S.L.**, compania care promovează recuperarea materialului istoric. Entuziasmul său a fost molipsitor. În timp ce mergeam printre locomotive cu aburi, vagoane turistice restaurate și piese care păreau să vorbească în șoaptă, Ramos ne-a explicat fiecare progres, fiecare dificultate depășită, fiecare vis care se apropie puțin.

Documentația oficială a Consorțiului Trenurilor Turistice Ponfeblino, ale cărui Statute declară ca scop principal *"punerea în funcțiune și operarea Trenului Turistic Ponfeblino, ca element al dezvoltării economice a Regiunii Bierzo"*, a prins viață sub ochii noștri. Nu a fost un text administrativ: a fost o promisiune.

Delegația AEC-SE, udă dar entuziasmată, a ascultat cu atenție. Comunicatul de presă care anunța această vizită vorbea despre *"arătarea sprijinului explicit al Asociației Europene*

a Căilor Ferate pentru un proiect complet spaniol, bazat pe recuperarea patrimoniului și revitalizarea turismului". Și acolo, printre mirosul de grăsime, lemn ud și fier vechi, acel sprijin a devenit palpabil.

Ploaia lovea acoperișul ca o aplauză constantă în timp ce priveam materialul din istoricul

Limón Expres, acum renăscut în văile Silului. Locomotivele cu aburi, giganți adormiți, păreau să respire sub umezeala zilei. Iar vechea rută minieră, vizibilă în ceață, ne-a amintit că acest tren nu este doar un proiect: este o rană care vrea să se vindece cu demnitate.

Întâlniri instituționale și sprijin european

Ziua a inclus întâlniri cu autoritățile locale și cu directorul Ferrocarril del Valle del Sil S.L., o companie care colaborează la recuperarea materialului rulant. De asemenea, au participat Javier Fernández López, directorul Muzeului Căilor Ferate din Asturias din Gijón, mecanicul voluntar al muzeului asturian Beatriz Vilarnovo González, președintele general european al AEC, Carlos Abellán Ruiz, și partenerii din: Asturias, Madrid, Zamora, Santander, Palma de Mallorca, Barcelona și Santiago de Compostela, au consolidat natura instituțională a sprijinului și au evidențiat interesul pe care proiectul îl stârnește dincolo de aria regională.

AEC a reamintit că o parte dintre acțiuni beneficiază de finanțare europeană și că Ponfeblino se încadrează pe deplin în strategiile continentale de conservare a patrimoniului industrial și dezvoltare teritorială durabilă.

Un final cald la restaurantul rustic La Bolera

După vizita tehnică, ploaia a continuat să cadă cu aceeași hotărâre ca în primul minut. Ne-am refugiat la **La Bolera**, în Robles de Laciana, unde mirosul de supă fierbinte și lemne de foc ne-a învăluit ca o îmbrățișare. Acolo, în jurul mesei, conversațiile curgeau la fel de natural ca apa prin șanțurile văii.

Se vorbea despre viitor, de turism durabil, de identitate feroviară europeană, de importanța rulării Ponfeblino nu doar ca tren, ci și ca simbol. Consilierii și-au împărtășit viziunea pentru Laciana; reprezentanții AEC-SE au contribuit cu experiența lor internațională; iar

Manuel Ramos, cu serenitatea cuiva care cunoaște fiecare șurub al proiectului, a trasat un posibil orizont.

El Ponfeblino: mai mult decât un tren

Când am ieșit din restaurant, ploaia se domolise. Valea era încă gri, dar un gri luminos, unul dintre acelea care anunță că ceva se schimbă. Și poate acesta este cel mai bun rezumat al zilei: Ponfeblino încetează să mai fie un vis și devine o mișcare, o emoție împărtășită, un proiect care unește generațiile.

Vizita AEC-SE nu a fost doar un gest instituțional. A fost o reamintire că patrimoniul feroviar nu se păstrează din nostalgie, ci pentru identitate. Pentru că există trenuri care nu doar transportă oameni: ele transportă memorie, demnitate și viitor.

Și pe 13 martie, sub ploaia Silului, toți am simțit la fel.

El Berrón: unde calea ferată respiră istorie, viitor și memorie

Există locuri unde calea ferată nu este doar un mijloc de transport, ci un puls. O bătaie de inimă care traversează generații, care se amestecă cu identitatea unui teritoriu și care încă trăiește în fiecare atelier, în fiecare clădire și la fiecare răscruce. El Berrón, în inima Asturiei, este unul dintre acele locuri.

Vinerea trecută, 13 martie, după vizita proiectului Trenului Turistic Ponfeblino și în drum spre Gijón, o delegație a Asociației Feroviare Europene (AEC), Secțiunea Spaniolă, a făcut o oprire în El Berrón pentru a vizita facilități feroviare unice, într-o zi care a combinat tehnica, emoția și un respect profund pentru memoria feroviară asturiană.

Dar înainte de acest omagiu, a venit timpul să ne cufundăm în inima operațională a căii ferate asturiene. **Mână în mână cu directorul său, Roberto Campo**, am vizitat atelierele și restul facilităților, ascultând explicațiile sale prolixе și unde ni s-a oferit și un breloc... și astfel, El Berrón nu a dezamăgit.

1. Atelierele cu ecartament metric: unde aburul respiră din nou

Prima oprire a fost atelierele **feroviare cu ecartament metric**, un spațiu în care timpul pare să se strângă în sine. Trenuri și locomotive moderne, pictate în culoarea corporativă a **El Transcantábrico**, coexistă cu alte piese istorice, printre care iese în evidență o bijuterie: **locomotiva cu aburi restaurată VA N°8**,

impecabilă, măreață, ca și cum ar aștepta semnalul să ruleze din nou, odată verificată și funcțională.

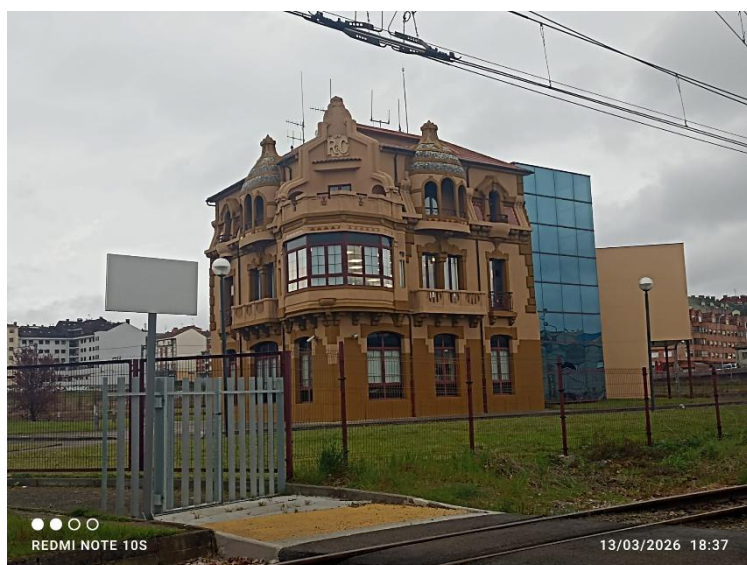
Membrii delegației au mers printre gropi, unelte, boghiuri demontate și mirosul metalic atât de caracteristic atelierelor. Fiecare explicație a **tehnicianului domnul Roberto Campo** a fost o fereastră către decenii de inginerie, efort și dedicare față de lumea căii ferate.

Locomotiva cu aburi, tăcută dar impunătoare, părea să observe totul cu răbdarea cuiva care a văzut generații întregi de muncitori feroviari trecând pe lângă ei.

2. Centrul de Reglementare și Control (CRC): tehnologie în interiorul unei clădiri care pare un vis

A doua oprire a fost, fără îndoială, una dintre cele mai surprinzătoare: Centrul **pentru Reglementarea și Controlul Traficului Feroviar din Asturias**, situat într-o clădire care pare inspirată dintr-o poveste modernistă.

O construcție în **stil Gaudí**, restaurate cu dragoste, combinând curbe imposibile, detalii ornamentale și o prezență aproape magică alături de șine.

În interior, estetica modernistă se transformă în tehnologie pură: ecrane, panouri, comunicații, hărți în timp real. Din acest punct strategic, inima feroviară este coordonată în circulația

trenurilor din întreaga Asturias, atât cele cu ecartament metric, cât și cele cu ecartament iberic.

Delegația a privit cu admirație cum, dintr-o clădire care ar putea fi o operă de artă, mișcarea trenurilor care traversează munți, tuneluri, văi și coaste este controlată.

Un contrast perfect între trecut și viitor.

3. Singularitatea feroviară: două linii care se intersectează ca și cum timpul nu ar exista

Al treilea punct al vizitei a fost unul dintre acele locuri pe care doar iubitorii de calea ferată știu să le aprecieze în toată dimensiunea sa: **singularitatea feroviară El Berrón**.

Aici, două linii de ecartament metric **se intersectează la același nivel și perpendicular**. Acestea sunt Linia 770 (de la Oviedo la Santander) și Linia 752 (de la Gijón la Laviana); un fenomen la fel de unic pe cât este de frumos. Unic datorită **soluțiilor**

ingineresti aplicate atât pe partea de cale ferată, unde flanșa roții de tren - în loc de jantă -, care se sprijină temporar pe un bloc umplut și ridicat intern pe șină pentru a împiedica janta roții - în rularea ei obișnuită - să detecteze șanțul pe care îl traversează; **Ca în partea de catenă**, unde construcția

artizanală a unei rețele din sârmă de contact de cupru și sudată cu argint, în stilul unei pânze de păianjen (ca în plasa superioară purtată de liniile de distracție din trăsăturile de tip tampon), face ca pantografele trenurilor să frece de intersecția perpendiculară a firelor de contact, având ambele catenare (cele două linii perpendiculare ale firului de contact) la același nivel. Astfel, **și catenara se intersectează**, formând o structură electrică ce

arată ca o sculptură industrială suspendată în aer.

Este un punct în care ingineria devine poezie. O trecere care a văzut trenuri trecând timp de decenii, care a rezistat modernizărilor, care continuă să funcționeze la fel de natural ca prima zi. Un loc unde calea ferată își arată esența cea mai pură: funcțională, rezistentă, modestă și extraordinară în același timp.

O zi care lasă amprenta

Vizita s-a încheiat cu sentimentul comun de a fi vizitat un spațiu în care calea ferată nu este doar infrastructură: este cultură, identitate și memorie. Asturias, după cum amintește comunicatul oficial de presă al AEC-SE, a menționat *"o relație profundă cu calea ferată de mai bine de un secol și jumătate"*, iar El Berrón este unul dintre templele sale.

Delegația a plecat cu certitudinea că această moștenire – atât materială, cât și umană – merită să fie cunoscută, protejată și celebrată. Și cu emoția de a ști că, a doua zi, Muzeul Căilor Ferate din Asturias va găzdui un eveniment istoric: distincția **lui Víctor Manuel** ca Membru de Onoare, un gest care unește muzica, memoria și balustradele în același omagiu.

O sâmbătă între șine, memorie și muzică: o cronică intimă a unei zile la Muzeul Căii Ferate din Asturias

Există zile care nu sunt trăite: ele sunt trecute. Zile care par scrise de istorie înainte ca cineva să le calce în picioare. **Sâmbătă, 14 martie 2026**, la Gijón, a fost una dintre acele zile.

Muzeul Căilor Ferate din Asturias s-a trezit cu acea lumină blândă pe care doar orașele nordice o au atunci când se pregătesc pentru ceva important. Aerul mirosea a fier vechi, lemn lăcuit, povești care nu au dispărut. Și acolo, printre locomotivele care păreau să privească totul din tăcerea lor solemnă, **Asociația Europeană a Lucrătorilor Feroviari, Secția Spaniolă (AEC-SE)** a ținut **Adunarea Generală**.

I. Adunarea: voci care construiesc viitorul printre ecourile trecutului

Camera aleasă pentru Adunare părea făcută intenționat: tavane înalte, cărămidă expusă, balustradă care traversau podeaua ca venele unui organism viu. Membrii AEC-SE au sosit treptat, salutându-se cu acea combinație de camaraderie și respect care apare doar între cei care împărtășesc aceeași pasiune.

În timpul întâlnirii, au discutat despre proiecte, provocări, responsabilitatea de a proteja o moștenire care nu aparține doar muncitorilor feroviari, ci tuturor. Calea ferată, acel vechi gigant care nu încetează niciodată să avanseze, a fost adevăratul protagonist invizibil al fiecărei intervenții.

Și pe măsură ce cuvintele umpleau încăperea, motoarele păreau să asculte.

II. Víctor Manuel, Membru de Onoare: când muzica întâlnește șinele

După Adunare, muzeul a fost transformat. Atmosfera a devenit mai solemnă, mai intimă, mai plină de așteptare.

În centrul navei principale, sub privirea impunătoare a două locomotive cu aburi, una dintre ele "Varela de los Montes", AEC-SE a organizat un eveniment care va rămâne gravat în istoria sa:

distincția cântărețului și compozitorului asturian Víctor Manuel ca Membru de Onoare.

Comunicatul de presă a spus clar: asociația dorea să recunoască *"cariera sa și legătura sa strânsă cu memoria feroviară și patrimoniul cultural"*. Dar acolo, în direct, gestul a căpătat o altă dimensiune.

Pentru că Víctor Manuel nu este doar un artist. Este o voce care a narat Asturias, care a cântat minele sale, trenurile sale, despărțirile, întoarcerile sale. Este o punte între generații.

La eveniment au participat și diverse autorități și reprezentanți instituționali, inclusiv **Consilierul pentru Cultură, Muzee și Industrii Creative al Consiliului Local Gijón, Ana Montserrat López Moro; directorul Muzeului Căilor Ferate, Javier Fernández López, și Președintele General European al Asociației Europene a Căilor Ferate**

(AEC), **Carlos Abellán Ruiz**, a cărui participare a subliniat caracterul public, cultural și european al omagiului.

În același cadru solemn, AEC-SE a dorit, de asemenea, să recunoască activitatea celor care, din domeniile profesională și patrimoniuală, mențin vie memoria feroviară. Diplome de merit, recunoaștere oficială și recunoștință **pentru dedicarea sa față de cercetarea și conservarea** Patrimoniului Industrial Feroviar **au fost** acordate directorului Muzeului, **Javier Fernández López**.

De asemenea, mecanica de tren Renfe, **Beatriz Vilarnovo González**, a fost distinsă cu **recunoaștere oficială și recunoștință** pentru activitatea sa ca **mecanic de tren istoric** la Muzeul Căilor Ferate din Asturias, o slujbă care permite nu doar păstrarea patrimoniului, ci și continuarea respirației și a mișcării pe șine.

Și tocmai în acel climat de emoție stăpânită a venit **marea surpriză a evenimentului**: împlinirea unei dorințe din copilărie pe care Víctor Manuel însuși o scrisese în cântecul său *"Fiul căii ferate"* (*"El Hijo del Ferroviario"*). În acel cântec a mărturisit: *«Tatăl meu, apropo, era muncitor feroviar / și când eram copil mi-ar fi plăcut / să-mi pun șapca, să apuc fluierul / și, cu steagul, să pornesc Talgo»*.

Acest vis, păstrat decenii, s-a

împlinit chiar acolo, pe docurile feroviare ale Muzeului Asturias, în Gijón. AEC-SE i-a furnizat **echipamentele reglementate** pentru a **putea furniza producția de reglementare** unei locomotive cu abur conectate la vagoane de pasageri.

Ceea ce s-a născut ca o surpriză pentru el, a devenit **un act înduioșător și profund emoționant**. Mulți participanți

au simțit că, în acel moment, nu doar cântărețul-compozitorul era onorat, ci și toți muncitorii căii ferate – cei de odinioară, cei de azi și cei ce vor veni –, care au construit identitatea acestui pământ.

Când a primit distincția, tăcerea a fost aproape reverențioasă. Locomotivele păreau să se încline puțin. Și mulți au simțit că acest omagiu nu este doar pentru el, ci pentru toți muncitorii feroviari – cei de odinioară, cei de astăzi, cei ce vor veni – care au construit identitatea acestui pământ.

Laudatio: Víctor Manuel, "Vocea Care Nu Se Predă Niciodată"

Cronica narativă despre omagiul adus lui Víctor Manuel

Există discursuri care nu doar prezintă o persoană: o dezvăluie. Laudatio-ul dedicat lui **Víctor Manuel San José**, numit *Membru de Onoare 2025 al AEC-SE*, aparține acelei categorii de cuvinte care nu descriu, ci luminează.

La Muzeul Căilor Ferate din Asturias, din Gijón, pe 14 martie 2026, Asociația Europeană a Lucrătorilor Feroviari a adus un omagiu unui artist a cărui carieră a depășit scena pentru a deveni un **act de cetățenie**. Așa cum afirmă textul însuși:

"Există artiști care umplu stadioanele și există artiști care umplu conștiințele."

Acesta a fost punctul de plecare al unei laudatio care vorbea nu doar despre muzician, ci despre omul care a știut să-și transforme vocea într-un instrument al demnității. Încă de la primele sale cântece, Víctor Manuel a înțeles că muzica poate fi refugiu, denunțare, memorie și tandrețe. Munca sa a însoțit mineri, femei invizibile, popoare care luptă pentru demnitatea lor, oameni care au nevoie de sprijin intelectual și generații întregi care au găsit în el o busolă etică.

Narațiunea i-a subliniat coerența, seninătatea și acea "forță liniștită" care îl caracterizează. Nu avea nevoie de gesturi mari pentru a demonstra angajament: era suficient să fie acolo unde era nevoie, să cânte când ceilalți taceau, să-și amintească că și cultura poate fi un serviciu public.

Textul o exprima clar:

"Nu vedem doar un cântăreț excepțional. Vedem un cetățean dedicat."

Laudatio-ul a culminat cu un citat de la Eduardo Galeano care a rezonat în încăperea ca un manifest etic: ideea că gesturile mici, înmulțite, pot schimba lumea. Și în acest spirit, AECSE l-a recunoscut pe Víctor Manuel nu doar pentru muzica sa, ci și pentru exemplul său: pentru că este o voce care nu renunță niciodată, care nu se așază niciodată, care nu uită niciodată.

În acea zi, la Gijón, nu doar o întâlnire a fost sărbătorită. A fost sărbătorit un mod de a fi în lume. Un mod de a cânta care este și un mod de a trăi.

III. Un gest al memoriei și viitorului: apărarea Vía de la Plata în omagiul adus lui Víctor Manuel.

În mijlocul solemnității actului onorific dedicat iubitului nostru Víctor Manuel, a existat un moment care a depășit omagiul personal și a devenit o declarație colectivă. În fața locomotivelor istorice ale muzeului, un grup de colegi a desfășurat un banner mare cu un mesaj la fel de clar pe cât era necesar:

"1985–2026 = 41 de ani fără comunicare. Vrem trenul Vía de la Plata."

Imaginea spune totul: fețe ferme, mâini unite și configurația simbolică a vechii linii numite "Vía de la Plata"; o rută feroviară de peste 900 de kilometri care lega Gijón, Oviedo, León, Astorga, Benavente, Zamora, Salamanca, Plasencia, Cáceres, Mérida, Zafra și Sevilla, amintindu-ne că acest coridor feroviar nu este doar o infrastructură pierdută, ci o rană deschisă pe harta Spaniei.

Evenimentul, deja plin de emoție pentru recunoașterea lui Víctor Manuel, a devenit pentru câteva momente un spațiu al reabilitării. Acolo, printre locomotivele care păstrează amintirea generațiilor de căi ferate, cererea de redeschidere a Vía de la Plata a rezonat cu forță și demnitate.

A fost un gest simplu, dar plin de sens: a onora pe cei care și-au dedicat viața căii ferate implică și apărarea viitorului căii ferate. Iar în acel viitor, Vía de la Plata nu poate rămâne o amintire; trebuie să revină la statutul de drum.

Un act de omagiu, da.

IV. Vocea cinematografiei: Emilio Ruiz Barrachina și amintirea filmată

Printre cele mai speciale momente ale dimineții s-a numărat intervenția regizorului de film **Emilio Ruiz Barrachina**, a cărui prezență a adăugat un strat neașteptat de profunzime culturală.

Discursul său nu a fost o conferință obișnuită: a fost o călătorie. Vorbea despre calea ferată ca pe o metaforă, ca pe o scenă, ca pe un personaj. Își amintea cum trenurile au traversat istoria cinematografului încă de la începuturile sale, cum au simbolizat despărțiri, întâlniri, evadări,

întoarceri, speranțe.

Dar cel mai palpitant a fost când a conectat acea privire cinematografică cu Asturias. Cu stațiile sale. Cu trenurile sale care au luat vieți întregi pe roți.

Vocea lui răsună printre locomotive ca și cum ar fi narat un film pe care îl știam cu toții, dar pe care nimeni nu-l spusese așa. Și mulți au simțit că, pentru o clipă, întregul muzeu a devenit un decor unde memoria era protagonistul.

V. Prânz la "El Otru Mallu": unde frăția se așază la masă

După emoție, a venit și căldura. Căldura umană, cea a conversațiilor fără grabă, cea a râsului care slăbește solemnitatea actelor oficiale.

Grupul s-a mutat la restaurantul "**El Otru Mallu**", din Gijón, un loc care pare făcut pentru întâlniri de oameni. Acolo, între preparate care miroseau a tradiție și mese care invitau oamenii să rămână, ziua s-a schimbat.

Se vorbea despre trenuri, da, dar și despre muzică, despre amintiri, despre anecdote spuse doar când te simți ca o familie. Membrii AECSE au împărtășit impresii despre acea zi, iar mai mulți au mărturisit că ceremonia a atins fibre adânci.

Pentru că nu în fiecare zi un artist care a dat glas memoriei colective este onorat. Și nu este în fiecare zi când trecutul, prezentul și viitorul căii ferate sunt sărbătorite, în același spațiu.

DIPLOMA DE MÉRITO

La Sección Española de la Asociación Europea de Ferroviarios AEC-SE ha otorgado el reconocimiento oficial y gratitud, por su labor en la investigación, preservación del Patrimonio Industrial Ferroviario, al director del Museo del Ferrocarril de Asturias, dependiente del Ayuntamiento de Gijón, como:

RECONOCIMIENTO ESPECIAL 2026 DE LA AEC-SE POR SU APORTACIÓN EXCEPCIONAL
EN FAVOR DE:

D. Javier Fernández López

Y para que así conste en el Museo del Ferrocarril de Asturias, Gijón a 14 de marzo de 2026

Presidente Sección Española AEC-SE

Secretario Sección Española AEC-SE

Presidente General Europeo AEC

Jesús Aguilar Velamazán

Jose Manuel Rodriguez Vidal

Carlos Abellán Ruiz

DIPLOMA DE MÉRITO

La Sección Española de la Asociación Europea de Ferroviarios AEC-SE ha otorgado el reconocimiento oficial y gratitud, por su labor como maquinista de trenes históricos en el Museo del Ferrocarril de Asturias, dependiente del Ayuntamiento de Gijón, como:

RECONOCIMIENTO ESPECIAL 2026 DE LA AEC-SE
EN FAVOR DE:

Dña. Beatriz Vilarnovo González

Y para que así conste en el Museo del Ferrocarril de Asturias, Gijón a 14 de marzo de 2026

Presidente Sección Española AEC-SE

Secretario Sección Española AEC-SE

Presidente General Europeo AEC

Jesús Aguilar Velamazán

Jose Manuel Rodriguez Vidal

Carlos Abellán Ruiz

Epilog: o zi care rămâne în suflet

Când după-amiaza a început să cadă peste Gijón, muzeul a rămas în urmă, dar nu a plecat. Era încă înăuntru: în conversații, în priviri, în sentimentul că a trăit ceva ce nu se va repeta în același mod.

Adunarea stabilise cursul. Distincția pentru Víctor Manuel adăugase emoție. Iar prânzul de la "El Otru Mallu" pecetluisese frăția.

A fost o zi completă, rotundă, una dintre cele care nu au nevoie de decorațiuni pentru că deja sunt pline de semnificație.

O zi în care calea ferată, acel vechi povestitor, ne-a amintit din nou că încă trăiește. Și că, atâta timp cât vor exista oameni dispuși să o asculte, va continua să meargă înainte.

Santiago de Compostela – Santander, 8 Aprilie 2026

Alberto José Sierra Daza

Secretar adjunct al Asociației Europene de Căi Ferate, Secțiunea Spaniolă (AEC-SE) și Delegat European de Coordonare.

✓ Firmado por SIERRA DAZA
ALBERTO JOSE - ***3718**
el día 08/04/2026 con un
certificado emitido por
AC FNMT Usuarios

Carlos Abellán Ruiz

Președintele General European al Asociației Europene a Căilor Ferate (AEC)

✓ Firmado por Carlos
Abellán Ruiz el día
08 / 04 / 2026 con un
certificado emitido
por AC FNMT Usuarios
EUROPEAN ASSOCIATION OF
RAILWAY USERS (AEC)
FERROVIAIRI AEC-SESS

ASSOCIACION EUROPEENNE DES CHEMINOTS

**ASOCIAȚIA EUROPEANĂ A LUCRĂTORILOR
FEROVIARI SECȚIUNEA SPANIOLĂ (AEC-SE)**

MEMBRU DE ONOARE AL AEC-SE PENTRU 2025 VÍCTOR MANUEL SAN JOSÉ

LAUDATIO de Víctor Manuel: Vocea care nu se predă niciodată

Există artiști care umplu stadioane și există artiști care umplu conștiința. Víctor Manuel aparține acelei rame rare și necesare care înțelege muzica nu doar ca profesie, ci și ca act de responsabilitate. Încă de la începuturile sale, când era încă un tânăr asturian cu mai multe întrebări decât certitudini, a știut că cântatul poate fi și o modalitate de a acompania, denunța, îmbrățișa pe cei care nu aveau voce.

De-a lungul vieții sale, Víctor Manuel a arătat că angajamentul nu este o postură, ci un mod de a fi în lume. A cântat pentru mineri când întunericul pământului era confundat cu cel al vremurilor. A cântat femeilor care susțin viața în tăcere, popoarelor care luptă pentru demnitatea lor, neobișnuitelor care și-au mărturisit dragostea mai mult decât înțelegerea socială, amintirii care nu este resemnată cu uitarea. Și a făcut-o întotdeauna cu o onestitate care nu are nevoie de difuzoare, pentru că se naște din adevăr.

Opera sa este o punte între generații: cei care au trăit vremuri dificile găsesc refugiu și mărturie în cântecele sale; cei care vin mai târziu descoperă în el o busolă etică, o amintire că cultura poate fi și rezistență, tandrețe și dreptate.

Víctor Manuel nu a încetat să fie acolo unde era nevoie: în concerte de solidaritate, în cauze sociale, în inițiative care urmăresc o țară și o societate mai egalitare. Nu a avut niciodată nevoie de gesturi mari pentru a demonstra asta; coerența lui, prezența sa senină, acea "putere calmă" și modul său de a spune lucrurile care pătrunde mai adânc decât orice discurs îi sunt suficiente.

Astăzi, când ne uităm la cariera sa, nu vedem doar un cântăreț excepțional. Vedem un cetățean dedicat, un creator care a reușit să-și transforme talentul într-un serviciu public; un om care și-a pus vocea alături de cei care aveau cea mai mare nevoie. Și asta, într-o lume care uneori pare să uite esențialul, este un act de curaj.

De aceea îl sărbătorim pe Víctor Manuel: pentru muzica sa, da, dar și pentru exemplul său. Pentru că ne amintește că arta muzicii poate fi un far și că există voci care, atunci când sunt ridicate, luminează mult mai mult decât o scenă.

Citat din scriitorul uruguayean Eduardo Galeano: "*Mulți oameni mici, care trăiesc în locuri mici, făcând lucruri mici, pot schimba lumea, pentru că, la finalul zilei, suntem ceea ce facem pentru a schimba ceea ce suntem.*"

Laudatio citit de Alberto José Sierra Daza la Muzeul Căii Ferate din Asturias în Gijón, 14 martie 2026